

Sabela vai percorrer, coas súas zocas,
os seus espazos coñecidos para investigar
o que hai neles, por medio dos seus sentidos,
dándolle nome a cada lugar e describindo
o que vai atopando.

Todo iso prodúcelle fermosos sentimentos
que serven para acadar un maior agarimo
polos lugares que percorre.

Acompañas a **Sabela** da casa á escola?

Sabela

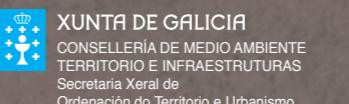
e as zocas máxicas

Entidades colaboradoras

Cofinanciado pola

Ola!

Son **Sabela**, teño cinco anos,
vivo nunha vila pero encántame ir á casa dos meus avós á aldea
onde atopei as miñas zocas máxicas e viaxeiras...

Agora **abre** ben os ollos,
afina as túas orellas,
toca coas túas mans,
ule co teu nariz
e **CORRE** cos pés lixeiros.

O segredo do faiado

Un día **Sabela** foi de visita á casa dos avós á aldea.

Era unha casa un pouco vella, pero a **Sabela** parecía lle máxica
cando **Vía** saír os pitiños dos ovos,
cando **escoitaba** cantigas no colo da avoa,
cando **ulía** a tostas de pan e **saboreaba** os doces saídos do forno
ou cando **tocaba** a alfombra xogando ás agachadas co irmán.

Deitada na cama, pensaba nas súas cousas.

Como fóra caían chuzos de punta, pensou en xogar dentro da casa.

Saíu do seu cuarto e...

... sentou no frío chan do corredor
a **escoitar** a chuvia no cristal... ata que... de súpeto...
saíu o sol e pola fiestra puido ver o **arco da vella**.

Dun chimpó ergueuse e achegouse para velo...
e cando estivo preto da fiestra...
VIU unha porta que nunca antes vira...
unha porta de metal duro e frío.

TOCOU o pomo de plástico, e abriu moi amodíño...
Atopouse cunha escaleira.
Despois de moito pensar, decidiu subir por ela.

Alí había un cuarto que nunca vira... o **FAIADO**...

Viu... que a única luz que tiña era a dunha pequena fiestra,
escoitou... o son da madeira vella baixo os seus pés,
uliu... a humidade
e tocou... as paredes rugosas e frías.

De súpeto... aconteceu algo sorprendente:
o **arco da vella**, a través da fiestra,
sinalou unha caixa grande e moi brillante.

Achegouse e abriuna...
dentro da caixa había unhas **ZOCAS**... e unha **carta**.
Colleu todo e foise correndo ao seu cuarto... para ler o que dicía.

Querida Sabeliña:

Sei que algún día andarás a rebulir
polo faiado e atoparás este agasallo
que fixen con todo o meu agarimo.

Ten moito coidado...

posto que estas **ZOCAS** son máxicas.
Cando as poñas sentirás como
estas **ZOCAS viaxeiras**
queren correr e ver todo o que as rodea...

Así que cando as poñas...

Abre ben os ollos,
afina as túas orellas,
toca coas túas mans,
ule co teu nariz
e **CORRE** cos pés lixeiros.

O bisavó Sólido

E así foi como **Sabela**
puxo as **ZOCAS máxicas**,
as **ZOCAS viaxeiras**. Sacudiunas...
e comezou a **investigar**.

Baixou as escaleiras e... comezou pola
posto que xa tiña un pouco de fame...

E na cociña ulía... ulía... ummm ulía a tostas de pan quentes,
a queixo,
a mazás,
a café,
a sopa facéndose na pota...

Cheia de arrecendos despois de moito ulir,
encheu o papo cuns doces recén feitos pola avoa
e mollounos no leite quente. Que ricos estaban!!!

Despois de degustar e olfactear,
seguiu a investigar.

COCIÑA

Cruzou a porta e foi ao **SALÓN**
onde estaba a súa nai lendo un libro...

E no salón mirou... mirou... e viu os libros do andel,
o retrato do bisavó Sólido,
o reloxo,
a televisión,
o floreiro con flores silvestres,
a mamá lendo
e a gata Minimí durmindo.

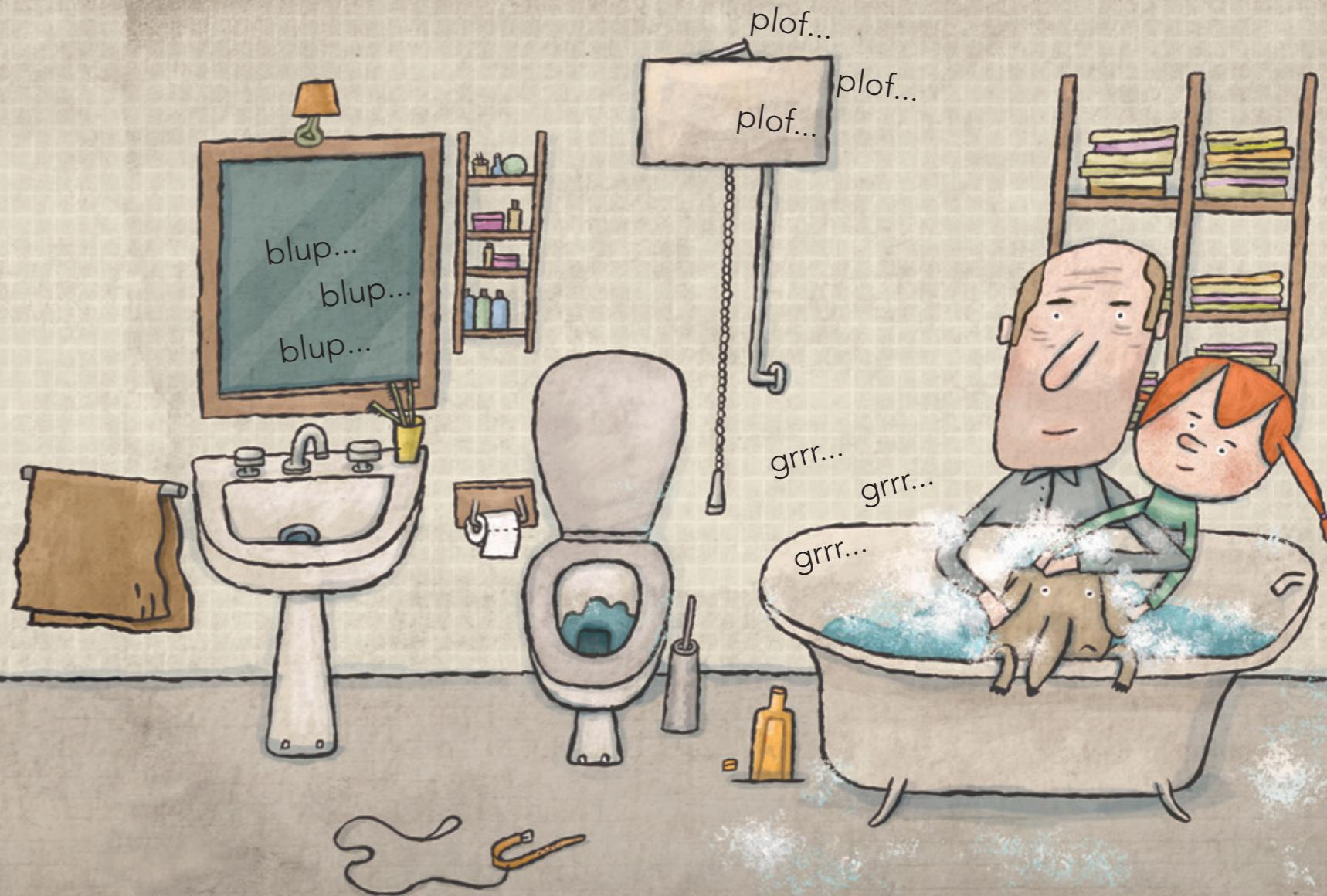
Despois de degustar, olfactear e mirar,
seguiu a investigar.

Seguiu polo corredor... e parou no **BAÑO**
posto que tiña ganas de...

E no baño escoitou... escoitou... escoitou...
o son da cisterna,
a billa da auga ao lavar as mans,
a voz do seu avó
e os ladridos de Lóstrego mentres o bañaban.

Despois de degustar, olfactear, mirar e escoitar,
seguiu a investigar.

Subiu ao segundo andar onde estaban os CUARTOS
o de Sabela,
o dos avós,
o dos papás
e o do seu irmán pequeno.

E alí tocou... tocou... tocou...
o suave que estaba a alfombra do cuarto,
o rugosas que estaban as madeiras do chan,
o quente que estaban os radiadores... Quedou sorprendida das cousas
que descubría e de todas as sensacíóns que tiña cando tocaba.

Cansa de degustar, olfactear, mirar, escoitar e tocar...
quitou as zocas máxicas, as zocas viaxeiras,
e sentou a xogar co seu irmán á espera da seguinte aventura.

O moletiño de pan

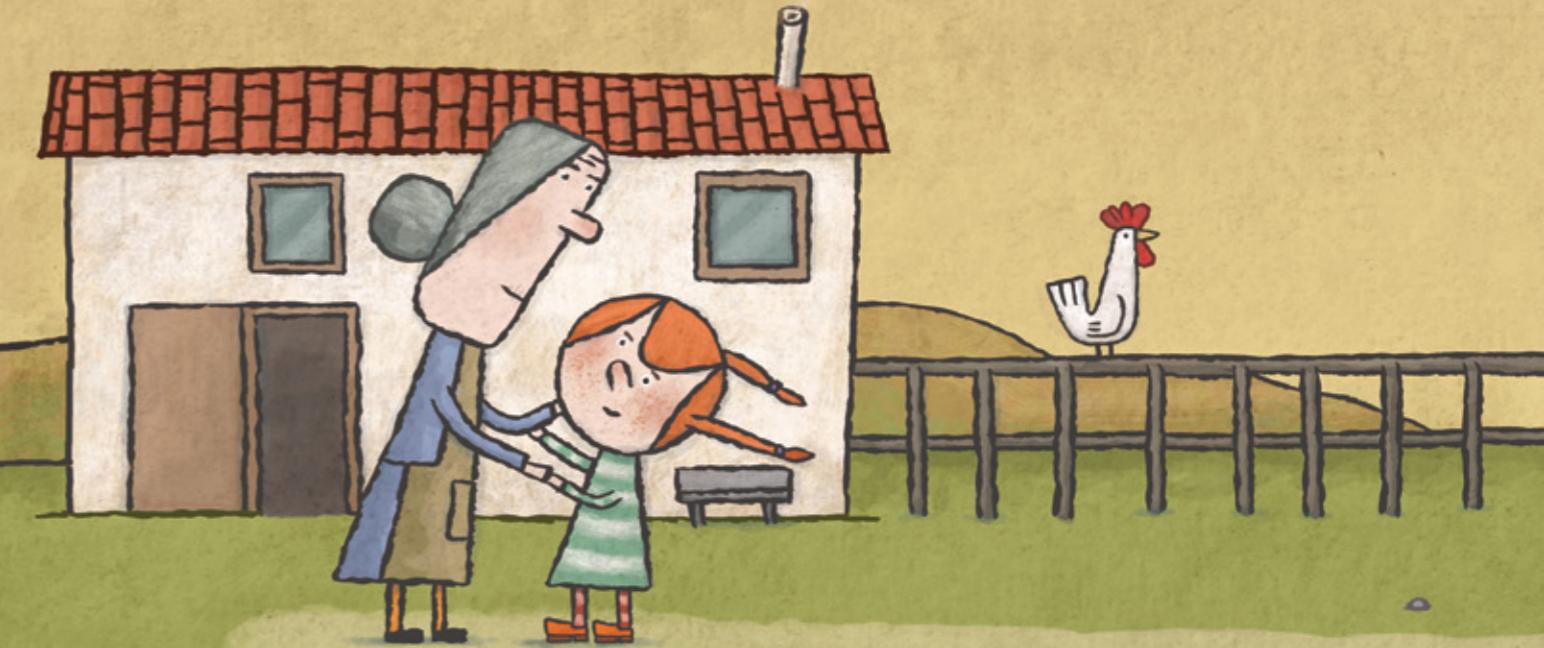
Sabeliña vivía na vila pero a ela encantáballe quedar na casa dos avós, nunha pequena aldea na que coñecía a todos os veciños.

Unha mañá, a avoa pediulle que fose comprar á vila un molete de pan.

Entón **Sabela** lembrou a carta do seu bisavó Sólido:

Agora abre ben os ollos, afina as túas orellas,
toca coas túas mans, ule co teu nariz
e CORRE cos pés lixeiros.

Sabela, **Sabeliña** pon as zocas, as zoquiñas
se queres aprender, polo mundo has de correr.

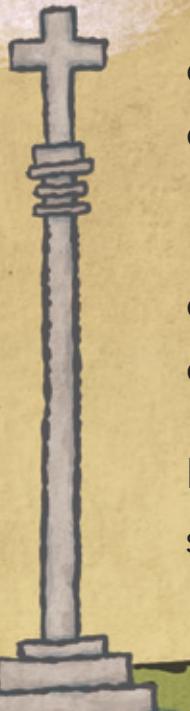

Así que **Sabela** puxo as zocas máxicas, as zocas viaxeiras, sacudiunhas... e COMEZOU o seu camiño.

Abriu ben os ollos e viu... toda a ALDEA,
as casas de pedra,
os tellados de tella,
os vellos alpendres
e as cortes do tío Ramiro.

Afinou as súas orellas e escoitou...
o cacarexar das galiñas,
os gruñidos dos porcos da Celsa,
o ornear da burra Paloma
e o asubío do vento que batía nos ameneiros.

TOCOU coas súas mans...

o húmida que estaba a herba esa mañá
e as duras pedras que colleu para tirar no río.

Uliu co seu nariz...

o apestoso xurro
e o cheiro do fume saíndo polas chemineas das casas.

E correu cos pés lixeiros polo camiño de terra,
sacudindo as súas ZOCAS...

Patín patán patón

o camiño coñeceredes

Patín patán patón

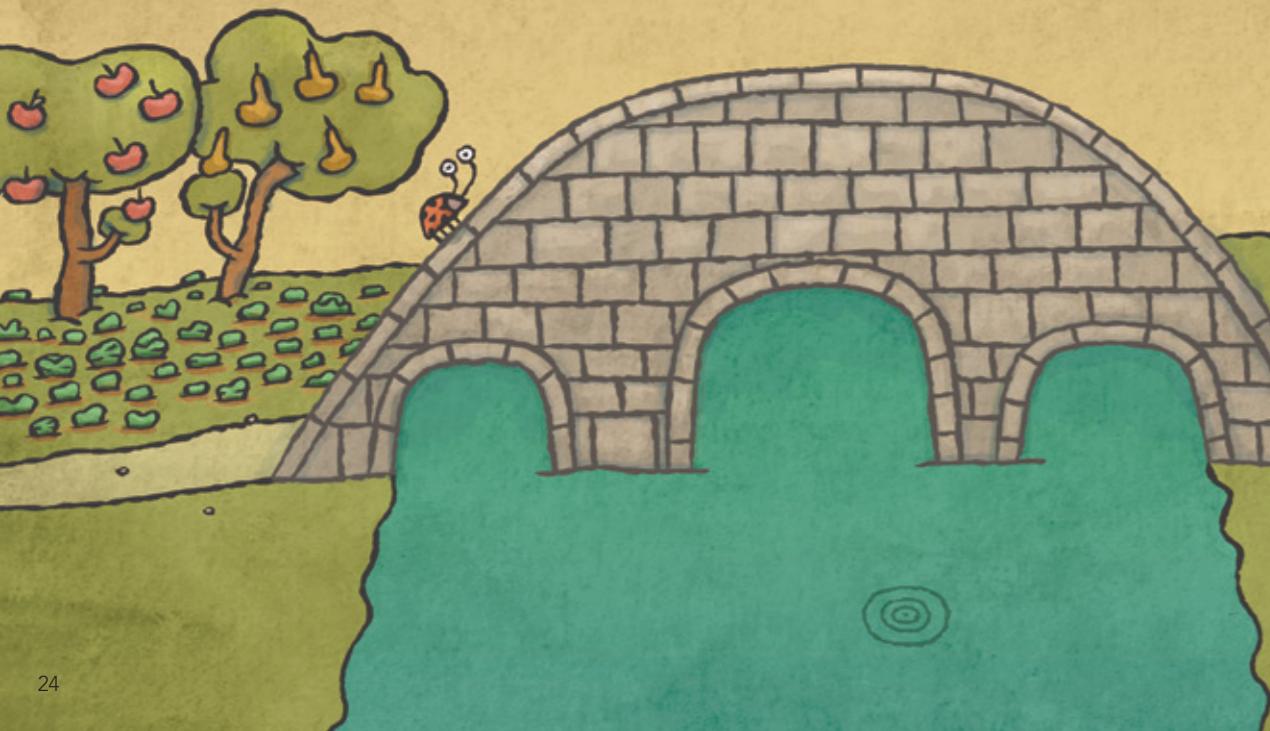

con Sabela aprendedes

Sen apenas decatarse chegou á horta do tío Manuel,
colleu unha mazá e **degoustouna**, que aceda estaba!!!

Subiu á ponte a lanzar no río as pedras collidas no camiño,
escoitando o seu son... chop, chop, chop...

De súpeto viu as vacas de Mariano
que bruaban e bruaban... moito medo lle daban!!!
Co susto caeu na lama manchando as **ZOCAS viaxeiras**.
Esqueceuno todo cando **VIU** a escola.
Xa estaba preto da vila!!!

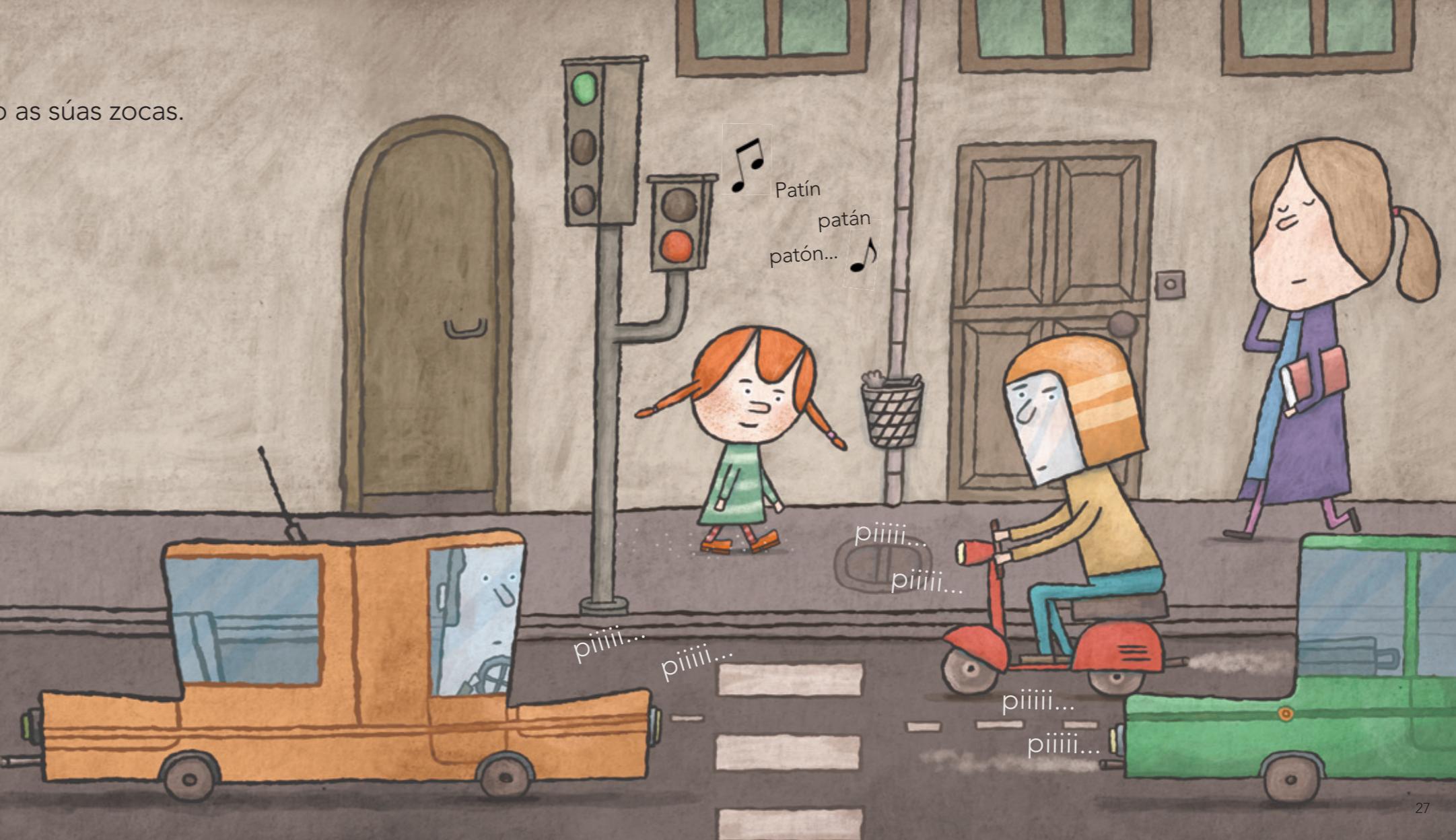
E correu cos pés lixeiros polo camiño de terra,
sacudindo as súas **ZOCAS**...

Sabela chegou á vila onde vivía, sacudindo as súas zocas.

Esperou a que cambiase o semáforo
e esquivou os empurróns da xente que cruzaba.

Os coches pitaban e pitaban
e á pequena **Sabela** moito a molestaban.

E correu cos pés lixeiros pola rúa empedrada...
sacudindo as súas **ZOCAS**...

Chegou ao mercado
onde pudo ver as cores da froitaría,
uliu a peixaría
e por suposto entrou na panadaría para mercar o pan
áinda quente do forno.

Colleu o corrosco e degustouno.
Que duro estaba!!!

A casa podía voltar co seu moletiño de pan.

PEIXARÍA

PANADARÍA

FROITARÍA

Patín

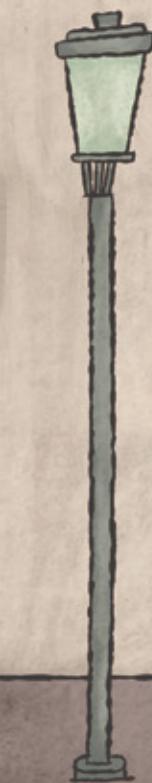

patón...
patán

Mentres marchaba, abriu ben os ollos e viu... a **VILA**,
os altos edificios de formigón,
os rechamantes escaparates das tendas,
as cores dos semáforos
e as pintadas do muro do centro de saúde,
onde ía visitar á doutora Dona Carme.

Afinou as súas orellas e **escoitou...**
os pitidos dos coches,
o murmurio da xente
e a un vello violinista tocando o seu violín.

TOCOU coas súas mans...

a rugosa parede da súa escola onde tanto aprendía
e o húmida que estaba a fonte do parque onde parou beber.

Uliu co seu nariz...

o arrecendo da pastelaría de Rosalía,
o cheiro da fábrica da tía Dores
e a caca de can que acabara de pisar.

E correu cos pés lixeiros pola rúa empedrada...
sacudindo as súas ZOCAS de volta a súa casa.

O tesouro da escola

Un día de escola **Sabela** estaba xogando no **PATIO** cando atopou un sobre cunha nota:

Querido investigador:

Aquí tes o plano da escola. Sigue ben as pistas para atopar grandes tesouros que agochei nela. Para o tesouro atopar, a primeira pista has de adiviñar:

Nesta aula singular,
o teu corpo moverás.

Así que... colle o plano e pon o enxeño a furrular.

O mestre arquitecto

Despois de ler a nota, todos dixerón:

—Esa é a aula de psicomotricidade!

—Pois imos mirar no plano— dixo a profe.

A profe puxo o plano no chan e foron sinalando o camiño a seguir:

—Torcemos á dereita pasando os bambáns, en dirección á aula de psicomotricidade.

Na AULA de PSICOMOTRICIDADE,

segundo os consellos do bisavó Sólido, abriron ben os ollos,
afinaron as orellas, tocaron coas mans, uliron co nariz,
Sabela sacudiu as zocas máxicas e todos correron cos pés lixeiros...

Dentro dun banco que soaba a oco, atoparon un **compás**
dos que usan os arquitectos para debuxar os planos.

E tamén había outra nota:

Querido investigador:

Para o tesouro atopar, a segunda pista
has de adiviñar:

Nesta estancia singular,
mil aventuras soñarás.

Así que... colle o plano e pon o enxeño a furrular.

O mestre arquitecto

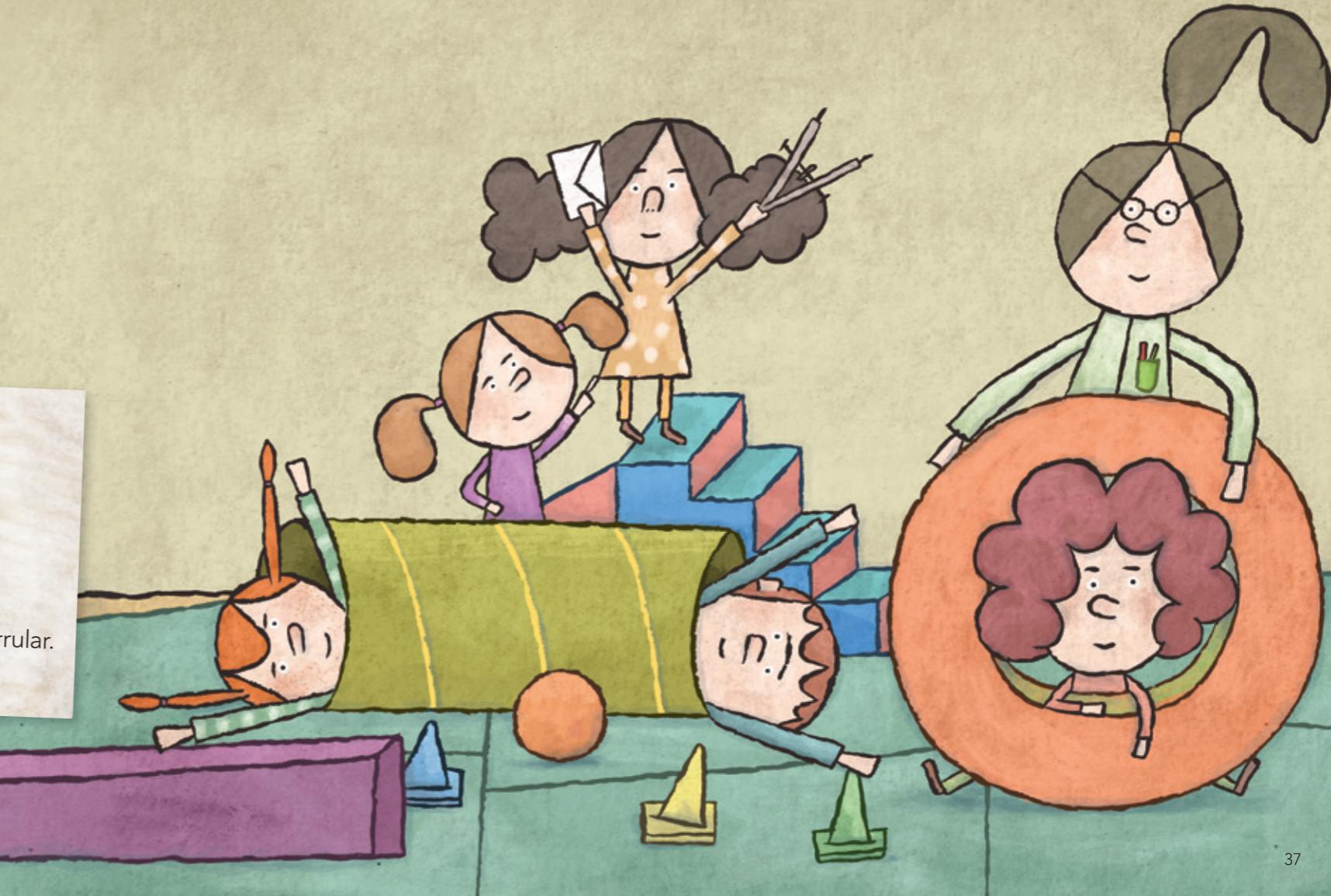
Despois de ler a nota, todos dixerón:

–Esa é a biblioteca!

–Pois imos mirar no plano – dixo a profe.

A profe puxo o plano no chan e foron sinalando o camiño a seguir:

–Seguimos todo recto e xusto en fronte temos a biblioteca.

Na **BIBLIOTECA**, abriron ben os ollos,
afinaron as orellas, tocaron coas mans, uliron co nariz,
Sabela sacudiu as zocas máxicas e todos correron cos pés lixeiros...

Despois de moito buscar e de andar remexendo nos libros,
atoparon un **libro grande** con moitos planos.

Na contraportada había outra nota:

Querido investigador:
Para o tesouro atopar, a terceira pista
has de adiviñar:
**Nesta aula singular,
moitos ratos tes que buscar.**
Así que... colle o plano e pon o enxeño a furrular.
O mestre arquitecto

Despois de ler a nota, todos dixerón:

—Esa é a aula de informática!
—Pois imos mirar no plano— dixo a profe.

A profe puxo o plano no chan e foron sinalando o camiño a seguir:
—Saímos da biblioteca e subimos polas escaleiras. No segundo andar,
está a aula de informática.

Na **AULA** de **INFORMÁTICA**, abriron
ben os ollos, afinaron as orellas, tocaron coas mans, uliron co nariz,
Sabela sacudiu as zocas máxicas e todos correron cos pés lixeiros...

Despois de moito buscar e argallar nos ordenadores,
detrás do encerado había un **cartabón** e unha nova nota:

Querido investigador:
Para o tesouro atopar, a cuarta pista
has de adiviñar:
**Nesta aula singular,
unha orquesta formarás.**
Así que... colle o plano e pon o enxeño a furrular.
O mestre arquitecto

Despois de ler a nota, todos dixerón:

–Esa é a aula de música!

–Pois imos mirar no plano – dixo a profe.

A profe puxo o plano no chan e foron sinalando o camiño a seguir:

–Saímos da aula de informática, e xusto en fronte está a aula de música.

Na **AULA** de **MÚSICA**, os nenos abriron ben os ollos,
afinaron as orellas, tocaron coas mans, uliron co nariz,
Sabela sacudiu as zocas máxicas e todos correron cos pés lixeiros...

Dentro dun vello tambor había unha **escuadra** e, de novo,
outra nota:

Querido investigador:
Para o tesouro atopar, a quinta pista
has de adiviñar:
**Nesta aula singular,
letras e números aprenderás.**
Así que... colle o plano e pon o enxeño a furrular.
O mestre arquitecto

Despois de ler a nota, todos dixerón:
—Esa ten que ser a nosa aula!
—Pois imos mirar no plano— dixo a profe.
A profe puxo o plano no chan e foron sinalando o camiño a seguir:
—Baixamos as escaleiras, e no corredor da esquerda,
xusto ao fondo, está a nosa aula.

Na **AULA** abriron ben os ollos,
afinaron as orellas, tocaron coas mans, uliron co nariz,
Sabela sacudiu as zocas máxicas e todos correron cos pés lixeiros...

Sabela percibiu que uns vellos ladrillos da parede estaban
movidos. Apartounos, e sacou unha preciosa e brillante caixa.

Alí dentro había mil **pezas de madeira**
verdes, azuis, amarelas...
grandes, pequenas...
anchas, estreitas...
E no fondo ben agochada
había unha última carta.

Parabéns queridos investigadores:
Aquí tedes un grande tesouro para con el xogar.
Con el podedes crear a vosa vila con lugares
para aprender, para xogar, para ler, para bailar...
Para iso estas pezas e os meus instrumentos
de traballo podedes usar. Así que...
collede os trebellos e poñede o enxeño a furrular.

O mestre arquitecto

E **Sabela** e todos os compañeiros xogaron a ser arquitectos.

O Proxectoterra é un proxecto de cooperación co mundo da educación do Colexio Oficial de Arquitectos de Galicia dirixido ás distintas etapas da Educación Obrigatoria co obxectivo de colaborar na construcción do coñecemento que os escolares fan dos espazos que habitamos.

Este conto *Sabela e as zocas máxicas* forma parte dos recursos educativos elaborados polo Proxectoterra para Educación Infantil. Un xeito de orientar a observación e a vivencia dos seus espazos cotiás no ánimo de facelas o más diversas, persoais e completas que sexa posible.

Da casa á escola é a idea que articula as tres historias deste conto. Un achegamento multisensorial e emocional/afectivo ao espazo vívido, que faga más rica a construcción mental que nestas idades temperás se está a facer dos tres ámbitos más significativos na vida dos cativos: a casa, a escola e o camiño que percorren todos os días dunha á outra. Tres ámbitos: o privado, o social e o público, que estarán presentes ao longo das nosas vidas e que xa estamos a construír desde pequenos.

Edita

Colexio Oficial de Arquitectos de Galicia. Proxectoterra

Praza da Quintana, 3
15704 Santiago de Compostela, A Coruña
España

Tel. +34 981 552 400
Fax +34 981 561 658
proxectoterra.coag.es
proxectoterra@coag.es

Depósito legal C 1468-2013

ISBN 978-84-96712-51-5

© autoras/es dos textos
© autoras/es das imaxes

Un conto creado por
Lorena Mª Croques Villaverde
Mª José del Río Piñeiro
Miriam Sedes López

Ilustracións
Óscar Villán Seoane

Deseño gráfico e maquetación
Marta Fariña Rodríguez

Revisión lingüística dos textos
Xoán Costa Casas
Rocío Romar Roel

Coordinación e xestión da edición
Xaniño. Agencia de Comunicación Gráfica

Equipo do Proxectoterra
Xosé Manuel Rosales Noves. Coordinador
Antonio Díaz Otero
Pedro de Llano Cabado
José Luis González Fernández

Coordinación e supervisión dos materiais
Jose Luis González Fernández
Xosé Manuel Rosales Noves

Profesorado colaborador
Francisco José Becerra Gil
Lorena Mª Croques Villaverde
Mª José del Río Piñeiro
Yolanda Murillo Moreira
Susana Nieto Martínez
Miriam Sedes López

